

דברים שרואים מכאן לא רואים משם. (או בחזרה למחלקה האונקולוגית)

פורסם ב28 באפריל 2008, 17:41 [בכללי](#)

נדרשתי היום להגיע למחלקה האונקולוגית. (אין מה לדאוג בעיניני בירוקרטיה לקראת ההקרנות הבאות עלי לטובה...)

אך גם נסיעה זו לוותה בעננה אפרפרה אשר העיבה על הנוף הקסום בדרך...

שבועיים של הפוגה אחרי הטיפול האחרון. גרמו לי להפעיל את מנגנוני ההדחקה המשובחים שלי. ולחשוב לעצמי בעליצות ששבתני להיות כאחת האדם. שיקרתי לעצמי שהכל הסתיים, ואני יכולה לשוב ולעסוק בענייני שגרה.

יחד עם זאת כניסתי היום למחלקה הייתה ממקום שונה לגמרי.

בכניסה למחלקה ישבה מ. אותה הכרתי במהלך הטיפולים.

היא נראתה שמחה וטובת לב. תוך כדי עישון סיגריה עסיסית ומתעתעת, קדמה את פני בברכת שמחה השמורה לקהילה:

"סיימת???" (כך היא, וכך גם אני יודעות שבעצם התכוונה לשאול האם כבר סיימתי את מחזור הטיפולים הכימיים. אך כאלו אנחנו החולים האונקולוגים מקצרים בהכל גם במילים..)

הפעם ישבתי בלובי. זה עם ספות עמינח הצבעוניות והנוחות. עם השבועונים, הטלויזיה. ואנשים עם שערות. (דבר מהותי המבדיל אותנו מחברינו המקריחים מעבר לזכוכית). לידי ישב עם רב שחיכה לפגישה עם הדוקטור.

לרובנו היה אוגר כזה או אחר על הראש. גם צבע השיער הבהיר שלא לומר לבן איפיין את רובנו. (נו, טוב אני הצעירה היחידה פה בלובי. כל השאר באמת עברו כבר את השישים. אך אני תמיד אתפוס טרמפ על כל דבר שיוציא אותי טוב...)

נכנסתי לברך לשלום את האחיות שלי. (למה הקטנוניות???) הן באמת לא שלי. אבל הן אחיות... הן נראו לי מותשות מאד. (דבר שכלל לא שמת לי לב אליו ממעמקי הספה התכלכלה שלי). גם החולים האונקולוגים נראו חיוורים משהו (גם לזאת לא שמת לי לב בעבר. תמיד משום מה נראיתי לעצמי חגיגית וחיונית. והאמנתי גם לכל מי שאמר לי שאני נראית כזו...)

אגב, גם ארוחת הצהריים אותה הכנסתי בחדווה לגופי בחסות הסטרואידים. נראתה לי ללא סטרואידים ממש אבל ממש לא אטרקטיבית. (מה שחמישה כדורים יכולים לעשות לו למח... ואיך הם יכולים לשבש את תפיסת עולמו ותפיסת צלחתו. לא יאמן!!!)

ללובי המהודר נכנסה ד"ר חראטה (היא התחילה, היא הציגה כך את עצמה. בכלל.. היא ליצנית רפואית). הקהלה האוהד דווקא שיתף פעולה. (אני קצת פחות. מילדותי ליצנים לא עושים לי את זה).

אם כאשר ישבתי על הכורסא התכלכלה הכל נראה שליו ורגוע, הרי שבמרכז העיניינים. הכל נראה תזזיתי ומלא עניין.

הגיע תורי להכנס לדוקטור (כן, כן, הגבר הגמדי המשוחח עם חוליו בגובה העיניים. וכבר ציינתי שאין הרבה

כאלו).

סיפרתי לו באריכות על שלל תופעות הלוואי שתקפו אותי בשבועיים שלא נפגשנו. והוא התרשם עמוקות. (עובדה הוא רשם הכל בתיקי האישי). הוא היגיש לי את הטפסים להקרנות החגיגיות. ונפרדנו בחיבה ובהבטחה שנשוב ונפגש עם תום ההקרנות.

נפרדתי לשלום מכל מכרי שצברתי במקום. ויצאתי לביתי בעליצות קלה. כי... הפעם לא דקרו אותי. כי סוף סוף ישבתי בלובי המהודר ולא בכורסא התכלכלה. כי הפעם סעדתי את ארוחת הבית שלי אשר גם ללא סטרואידיים נראית עדיפה.

וכעת מתחיל החלק הרביעי והאחרון(כך אני מקווה). בשנת הסרטן שתיגמר עלינו לטובה בקרוב.

אמן!!!

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטן\(\)](#)